

ἀλετροόχερη ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀλιτροόχιρ' Θράκ. (Αἰν.) Λήμν. Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀλέτρι καὶ ἔχερη.

Ἡ λαβὴ τοῦ ἀρότρου, ἡ τῶν ἀρχαίων ἐχέτλη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλετροοκράτημα.

ἀλετροχέρι τό, Ζάκ. ἀλετροχέρ' Μύκ. ἀλετροδέρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἄλετροχέρι Καππ. ἀλετροόχερο Πελοπ. (Αἰν.) κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀλιτροόχιρου Θράκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀλέτρι καὶ χέρι. Περὶ τῆς καταλ. -ο παρὰ τὴν -ι ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Ἀλετροόχερη, ὁ ἰδ.

ἀλετροχερίδι τό, Πελοπ. (Σαραντάπ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀλετροχέρι.

Ἀλετροόχερη, ὁ ἰδ.

***ἀλέτρωμα** τό, ἄλτρωμα Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀλετρώνω.

Καλλιέργεια τῆς γῆς δι' ἀρότρου, ἀροτριασμός. Συνών. ἀλέτρεμα, ὄργωμα.

ἀλέττα ἡ, Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ Ἰταλ. οὖσ. *aletta* = πτερύγιον τῶν ἰχθύων, πτηνῶν κττ.

1) Πτερύγιον ἰδιαίτερου ἐνδύματος τοῦ καλουμένου φράκου Ζάκ. 2) Περίζωμα Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ποδγά. 3) Ταινία στενὴ ἢ εὐρεία περιεγραμμένη ὡς κόσμημα εἰς ἔνδυμα Θράκ. (Αἰν.) Συνών. σιρίτι.

ἀλευθέρωτος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀλευτέρωτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λευθερωτός < λευθερώνω, δι' ὃ ἰδ. ἐλευθερώνω.

1) Ὁ μὴ ἐλευθερωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλευθερωθῇ, ὁ ὑπόδουλος κοιν.: Ἀλευθέρωτοι ἀδελφοὶ (οἱ ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν διατελοῦντες Ἕλληνες) κοιν. Σκλάβος ἀλευτέρωτος (ὁ διαρκῶς δοῦλος) Λεξ. Περίδ. Βυζ. || Φρ. *Εἶναι σκλάβος ἀλευτέρωτος* (ἐπὶ ἐνδύματος μὴ φθειρομένου διὰ τῆς χρήσεως) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) 2) Ὁ μὴ λυτρωθεὶς, ὁ μὴ ἀπαλλαγείς κακοῦ τινος Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. 3) Θηλ. ἢ ἔγκυος καὶ οὐπω τεκοῦσα, ἐπὶ γυναικὸς κοιν.

ἀλεύκαντος ἐπίθ. πολλαχ. ἀλεύκαδος Πελοπ. (Καλάμ. Λακων. Μάν. Σπάρτ.) — Λεξ. Ἡπίτ. ἀλεύκαϊδους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀλεύκαντος.

Ὁ μὴ λευκανθεὶς, ἐπὶ ὑφάσματος ἔνθ' ἄν.: Παίρνει ἡ καπο-Ζαχαρούλλα ἀλεύκαντο τὸ παννὶ καὶ γέρνει μάτα 'ς τὸ χωρὶς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 72 Τό 'χον ἀκόμ' ἀλεύκαϊδον τοῦ παννὶ Χαλκιδ. || Γνωμ. Ἀλεύκαδο παννὶ καὶ ἀσαράδιγο παιδί μάτι μὴ τὸ ἰδῇ (διότι δὲν δύνανται νὰ προσεξήσουν καλὴν ἐντύπωσιν τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὸ χρῶμά του, τὸ δὲ δεύτερον διότι δὲν ἤρχισεν ἀκόμη ἡ σωματικὴ διάπλασις) Μάν. Ἀσαράδιγο παιδί σὰν ἀλεύκαδο παννὶ (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Σπάρτ. Συνών. ἀλεύκαστος, ἀλεύκσιος, ἄλευκος.

ἀλεύκαστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Λακων. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἡπίτ. Βλαστ. ἀλεύκαστους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λευκαστός < λευκάω.

Ἀλεύκαντος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Γνωμ. Ἀλεύκαστο παννὶ καὶ ἀσαράδιγο παιδί τ' ἀδρός σου μὴ τὸ δείχνης (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀλεύκαντος) Λακων.

ἀλεύκιος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλευκος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀλεύκαντος, ὁ ἰδ.: Ἀλεύκιο παννί.

ἄλευκος ἐπίθ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λευκός.

Ἀλεύκαντος, ὁ ἰδ.: Μούλι ἄλευκο (μούλι = εἶδος ὑφάσματος).

ἀλευράκι τό, κοιν. ἀλευράται Μεγίστ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖσ. ἀλέυρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὰ ποσότης ἀλεύρου κοιν.: Ἄσμ.

Κουκκάκι ἀλευράκι, | κουκκάκι πιπεράκι, | κουκκάκι ἀλατάκι (ἄδεται τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ὑπὸ παίδων περιερχομένων τὰς οἰκίας καὶ ζητούντων τὰ πράγματα ταῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων παρασκευάζουν τὰ κοράσια τὴν ἀρμυρόπιτταν) Κύθν. 2) Ὁ λευκὸς χνοὺς τοῦ ἐλελίσφακου Πελοπ. (Λακων.) 3) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἄλευρον περιεχόμενον εἰς πινάκιον ἐμπτηγνύουν μικρὸν ἀνημμένον κηρίον, ἐπιχειροῦντες δὲ νὰ σβήσουν τοῦτο δι' ἐμφυσήσεως γεμίζονται ἀπὸ ἄλευρον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἐνδύματα ἑνίαχ. Πβ. ἀλευρᾶς 5.

ἀλευράμπαρο τό, ἀμάρτ. ἀλιβράμπαρον Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀλέυρι καὶ ἀμπάρι.

Εὐλίνη σκάφη τοῦ μύλου, εἰς τὴν ὁποίαν καταπίπτει τὸ ἐκ τῆς μυλόπετρας ἐξερχόμενον ἄλευρον, ἀλευροθήκη. Συνών. ἀλευροδόχη. Πβ. ἀλευρειό.

ἀλευράπιδο τό, ἀμάρτ. ἀλιβράπ'δον Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀλέυρι καὶ ἀπίδι.

Εἶδος ἀπιδίου, ὅπερ τρωγόμενον διαλύεται εὐκόλως.

ἀλευρᾶς ὁ, κοιν. Θηλ. ἀλευράβα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀλέυρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς, δι' ἣν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,420 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Διὰ τὸ θηλ. ἀλευράβα ἰδ. -άβα κατάλ. παραγωγικὴν.

1) Ὁ πωλὼν ἄλευρον, ἀλευροπώλης κοιν. 2) Μυλωθρὸς Κρήτ. 3) Μοναχὸς μοναστηρίου ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀποθήκης τοῦ ἀλεύρου Ἀθ. Κρήτ. 4) Ὁ δι' ἀλεύρου τρεφόμενος, ἐπὶ χοίρου ἀντιδιαστελλομένου πρὸς τὸν βαλανηφάγον Κρήτ. 5) Παιδιά δι' ἀλεύρου παιζομένη Κῶς. Πβ. ἀλευράκι 3. 6) Εἶδος πηκτοῦ ροφήματος ΠΓεννάδ. 554. 7) Πέπων ἄνοστος καὶ πολὺ ὥριμος διαλυόμενος εἰς τὸ στόμα ὡς ἄλευρον Κῶς 8) Ἐρυσίβη ἄγν. τόπ.

